

Sygn. akt VI U 2324/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Maciej Flinik

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Marta Walińska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2023 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: D. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 25 sierpnia 2022r. znak: (...)

z dnia 26 sierpnia 2022r. znak: (...)

z dnia 9 marca 2023r. znak: (...)

z dnia 10 marca 2023r. znak: (...)

w sprawie: D. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość emerytury i kapitału początkowego

1/ zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 25 sierpnia 2022 roku, 26 sierpnia 2022 roku, 9 marca 2023 roku, 10 marca 2023 roku, w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego i emerytury ubezpieczonej do:

a/ uwzględnienia okresów jej zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w B. i Spółdzielni Kółek Rolniczych (...) od 18 lipca do 4 listopada 1978 roku oraz w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) od 5 listopada 1978 roku do 19 lutego 1989 roku,

b/ uwzględnienia wynagrodzenia uzyskiwanego przez nią:

- w Gminnej Spółdzielni (...) w I. w wysokości określonej w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 4 marca 2019r.,

- w Gminnej Spółdzielni (...) w B. w okresie od 18 lipca do 15 sierpnia 1978 roku w wysokości 1890 zł miesięcznie,

- w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w okresie od 5 listopada 1978 roku do 19 lutego 1989 roku w wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w tym okresie;

2/ oddala odwołanie w pozostałym zakresie;

3/ zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującej kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sędzia Maciej Flinik

Sygn. akt VI U 2324/22 UZASADNIENIE

Ubezpieczona D. K. wniosła odwołanie od decyzji ZUS z dnia 25 sierpnia 2022r. o ponownym ustaleniu wysokości kapitału początkowego oraz decyzji ZUS z dnia 26 sierpnia 2022r. o przeliczeniu wysokości emerytury wnosząc o zmianę obu decyzji poprzez uwzględnienie do ustalenia kapitału początkowego okresów zatrudnienia od 10 czerwca 1976 r. do 17 lipca 1978 r. , od 18 lipca 1978 r. do 4 listopada 1978 r. i od 5 listopada 1978 do 10 lutego 1989 r. , w których ubezpieczona podlegała ubezpieczeniom społecznym oraz podwyższenie świadczenia z uwzględnieniem powyższych okresów. W uzasadnieniu podnosiła , iż w okresach tych była zatrudniona kolejno w :

- Gminnej Spółdzielni (...) w I. na stanowisku kontystki otrzymując miesięczne wynagrodzenie w kwocie 900 zł tytułem pracy w pełnym wymiarze czasu pracy
- Spółdzielni (...) , a następnie (...) B. na stanowisku księgowego w ramach pełnego etatu za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 2100 zł
- (...) O. na stanowisku starszego księgowego na pełen etat za wynagrodzeniem 18 900

Organ rentowy pominął wszystkie wymienione okresy zatrudnienia wskazując, że powódka przedłożyła jedynie kopie świadectw pracy . Tymczasem ZUS winien dysponować zgłoszeniem powódki do ubezpieczenia , wykazem zapłaconych przez pracodawcę składek na ubezpieczenie.

W odpowiedzi na odwołania pozwany wniósł o ich oddalenie. W uzasadnieniu argumentował, iż do ustalenia wysokości kapitału początkowego nie uwzględnił wskazanych wyżej okresów, albowiem w przypadku okresu od 15 sierpnia 1978 r. do 4 listopada 1978 r. brak oryginału świadectwa pracy , a w przypadku okresu od 5 listopada 1978r. do 11 lutego 1989 r. nie przedłożono oryginału świadectwa pracy oraz brak liczby przepracowanych dniówek.

W trakcie postępowania sądowego organ rentowy wydał kolejne dwie decyzje ponownie odmawiając ponownego ustalenia kapitału początkowego i przeliczenia emerytury (decyzje z 9 i 10 marca 2023 r.)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Ubezpieczona D. K. w okresie od 10 czerwca 1976 r. do 17 lipca 1978 r. była zatrudniona w Gminnej Spółdzielni (...) w I. na stanowisku kontystki za wynagrodzeniem w wysokości 1900 zł . W okresie od 18 lipca 1978 r. do 4 listopada 1978 r. pozostawała zatrudniona w Gminnej Spółdzielni (...) w B. oraz w (...) w B. na stanowisku księgowej. W okresie zatrudnienia w pierwszym z wymienionych wyżej zakładów ((...) B.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ubezpieczonej stanowiła kwota 1890 zł. W okresie od 5 listopada 1978 do 19 lutego 1989 r. ubezpieczona była zatrudniona w (...) w O. z/s w L. na stanowisku starszego księgowego. W ostatnim okresie zatrudnienia wysokość jej wynagrodzenia wynosiła 18 900 zł miesięcznie.

/ okoliczności bezsporne – zeznania ubezpieczonej oraz świadków – zapis AV k. 48 , dokumentacja osobowa i płacowa k. 7-21 , 59 – 60 akt sprawy /

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dostępnej (fragmentarycznej) dokumentacji pracowniczej ubezpieczonej to jest świadectw pracy , zaświadczenia RP 7 oraz w oparciu o zeznania świadków i samej zainteresowanej , które były logiczne , konsekwentne i zbieżne ze sobą. Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości uzyskiwanego przez

ubezpiezoną wynagrodzenia, albowiem brak jest dokumentacji, w oparciu o którą biegły miałby powyższych ustaleń poczynić. Niedopuszczalnym jest natomiast w ocenie sądu orzekającego rekonstruowanie przez biegłego wysokości wynagrodzenia konkretnej osoby li tylko i wyłącznie o akty prawne regulujące zasady wynagradzania pracowników danych zakładów, czy grup zakładów w latach 80 – tych, przy braku choćby szczątkowej dokumentacji płacowej danego pracownika.

W tak ustalonym stanie faktycznym odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Art. 173 ust.1 ustawy z dnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Ust. 2a stanowi, iż przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (ust. 3). W myśl ust. 3a. przepis art. 17 ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru kapitału początkowego w myśl art. 15 ust. 1 dla ubezpieczonego urodzonego przed dniem 31 grudnia 1968 r. z powodu nauki w szkole wyższej, o której mowa w art. 7 pkt 9. Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (ust. 3b).

Stosownie do treści § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe / Dz.U.2011.237.1412 / środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny w tym zakresie w toku postępowania sądowego strona może jednak dowodzić wysokości wynagrodzenia na potrzeby ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego (patrz przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III AUa 509/o LEX nr 253495).

Z kolei stosownie do treści § 22 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe / Dz.U.2011.237.1412 / jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

- 1) legitymacja ubezpieczeniowa;
- 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Jednakże zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem jak i poglądami doktryny w postępowaniu sądowym okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być dowodzone wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, gdyż ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami. Nie mają więc zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów / patrz przykładowo jeden z najnowszych wyroków z dnia 5 czerwca 2018 r. – SA w Łodzi sygn. akt III AUa 600/17 /.

W niniejszej sprawie spór ogniskował się zarówno wokół samego zatrudnienia w spornych okresach we wskazanych zakładach pracy (organ rentowy zakwestionował to zatrudnienie z uwagi na przedłożenie jedynie kopii świadectw pracy) , jak też uzyskiwanego przez nią w tych podmiotach wynagrodzenia. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego (zeznań świadków i strony) oraz przedłożonych dokumentów (kopii świadectw pracy i zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu) nie budzi wątpliwości fakt zatrudnienia ubezpieczonej w poszczególnych zakładach pracy. Wprawdzie ubezpieczona nie dysponuje dniówkami obrachunkowymi, ale jest oczywistym (pomimo członkostwa w spółdzielni przy jednoczesnym braku wspomnianej dokumentacji płacowej) , że w (...) O. pracowała w istocie w pełnym wymiarze czasu pracy (jak pracownik etatowy) zarabiając więcej aniżeli minimalne obowiązujące w tym czasie wynagrodzenie za pracę . W ostatnim okresie zatrudnienia (luty 1989 r.) ubezpieczona uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 18 900 zł, podczas gdy minimalne obowiązujące wówczas wynagrodzenie wynosiło 17 800 . W uzasadnieniu wyroku z dnia 18 grudnia 2018 r. sygn. akt VI U 1830/18 (dotyczącym analogicznej kwestii) Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wskazał między innymi : „ ...O ile pierwszy z wyżej wyodrębnionych okresów nie nasuwa większych wątpliwości, albowiem dla zaliczenia pracowniczego zatrudnienia do okresów składkowych wymaga się wykazania wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, o tyle drugi z tych okresów przysparza trudności. W kwestii tej należy odnieść się do art. 1 w związku z art. 2 pkt 3 dekretu z dnia 4 marca 1976 roku o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin, wymieniającego jako podmioty ubezpieczenia społecznego członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Oznacza to, że każdy członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej, który wykonywał pracę na jej rzecz, wykonywał pracę objętą obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, o której mowa w art. 6 ust. 2 pkt 12 ustawy emerytalnej. Objęcie pracy członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych ubezpieczeniem społecznym nie było zastrzeżone innymi warunkami, niemniej jednak samo podleganie obowiązkowi ubezpieczenia należy uznać za niewystarczające do zaliczenia okresu ubezpieczenia z tytułu pracy w rolniczej spółdzielni produkcyjnej do okresów składkowych. Wymiar świadczonej pracy miał również wpływ na podleganie ubezpieczeniu społecznemu. Zasady ustalania okresu pracy w spółdzielni wymaganego do uzyskania świadczeń zostały przewidziane w art. 4 dekretu, który stanowi, że za dzień pracy uważa się 8 godzin pracy, do dni pracy zalicza się również dni urlopu wypoczynkowego oraz dni pobierania zasiłku chorobowego, macierzyńskiego lub opiekuńczego. Natomiast za miesiąc pracy uważa się 20 dni pracy dla mężczyzny oraz 13 dni pracy dla kobiety, a jeżeli ubezpieczony użytkuje działkę przyzagrodową lub dostarcza spółdzielni produkty rolne wytworzone w prowadzonym przez siebie gospodarstwie rolnym - 18 dni pracy dla mężczyzny oraz 11 dni pracy dla kobiety, a za rok pracy uważa się rok obrachunkowy, w którym mężczyzna przepracował w spółdzielni co najmniej 240 dni pracy, kobieta 150 dni pracy, a jeżeli użytkuje działkę przyzagrodową lub dostarcza spółdzielni produkty rolne wytworzone w prowadzonym przez siebie gospodarstwie rolnym - to co najmniej: mężczyzna 220 dni pracy, a kobieta 130 dni pracy. Aktualne w tej kwestii pozostaje więc stanowisko, że w stosunku do członków rolniczej spółdzielni produkcyjnej istotne znaczenie dla zaliczenia pracy do okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania świadczenia z ubezpieczenia społecznego jest przepracowanie określonej ilości dniówek obrachunkowych, a nie faktyczny okres pozostawania w ubezpieczeniu (por. wyr. SA w Gdańsku z dnia 10 marca 2017r., III AUa 1783/16, lex). Pogląd ten w drodze analogii znajduje zastosowanie również w odniesieniu do kwalifikacji okresu zatrudnienia w rolniczej spółdzielni produkcyjnej jako okresu składkowego przy ustalaniu kapitału początkowego (por. wyr. SA w Gdańsku z dnia 11 stycznia 2013 r., III AUa 1140/12, lex). Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosku, że nie sposób ustalić konkretnej liczby przepracowanych przez ubezpieczoną () dniówek obrachunkowych z braku niezbędnych ku temu dokumentów źródłowych. Z dokumentacji zebranej w aktach osobowych ubezpieczonej z okresu zatrudnienia w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w () nie ma w zasadzie żadnej informacji o liczbie przepracowanych przez ubezpieczoną dniówek obrachunkowych. W umowie o pracę z dnia 1 marca 1978 roku znajduje

się jedynie stwierdzenie, że wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej będzie obliczona z uwzględnieniem 29 dniówek obrachunkowych, a zeznania odwołującej się oraz świadka potwierdziły, że tak ustalony wymiar dniówek dotyczył wynagrodzenia miesięcznego. Należy jednak wskazać, że w zakresie ustalania faktu przepracowania wymaganej liczby dniówek obrachunkowych nie istnieją w postępowaniu sądowym żadne ograniczenia dowodowe. O ile bowiem wartość uzyskanego w konkretnym zatrudnieniu wynagrodzenia wymaga dowodów pewnych oraz jednoznacznych i nie ma tu miejsca na domniemania faktyczne, czy ustalanie hipotetyczne, a zatem zasadniczo pewnym dowodem mogą jedynie formalne dokumenty wydane i poświadczone przez pracodawcę, to okoliczność pozostawania w zatrudnieniu może być dowodzona różnymi środkami, w tym poparta dowodem osobowym. Innymi słowy, jeżeli nie jest możliwe wykazanie przepracowanych dniówek obrachunkowych, to w takim przypadku treść zeznań świadków zastępuje dowód w postaci wykazu dniówek obrachunkowych. Jeżeli w oparciu o zeznania świadków zostanie wykazane, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, po 8 godzin dziennie, świadczył pracę w spółdzielni, pozwala to na przyjęcie, że podlegał on wówczas ubezpieczeniu (wyr. SA w Szczecinie z dnia 25 maja 2017 r., III AUa 529/16, lex). Sąd Okręgowy nie podziela poglądu zaprezentowanego przez pełnomocnika organu rentowego, zgodnie z którym tylko dokumenty potwierdzające ilość przepracowanych dniówek obrachunkowych dają podstawę do zaliczenia spornego okresu, zwłaszcza w sytuacji, kiedy inne dowody przedłożone przez ubezpieczoną dają podstawę do ustalenia zarówno okresów ubezpieczenia, jak i wysokości osiągniętych wynagrodzeń (por. wyr. SA w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2016 r., III AUa 15/16, lex). Powyższa sytuacja znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Odwołująca za pomocą zeznań świadków w osobach (), które pozostawały zgodne z jej własnymi zeznaniami i na podstawie przedłożonych dokumentów, w tym zebranych w aktach osobowych z okresu zatrudnienia w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej, bezsprzecznie wykazała, że w okresie spornym, tj. od dnia 15 lipca 1977 roku do dnia 1 stycznia 1980 roku faktycznie pracowała na rzecz ww. Spółdzielni na stanowisku księgowej – finansowej i pracę taką wykonywała sześć dni w tygodniu, od poniedziałku do soboty, po 8 godzin dziennie. Powyższe potwierdza dokumentacja płacowa ubezpieczonej, a dokładniej karty wynagrodzeń ubezpieczonej za lata 1978 (karta 4 verte akt osobowych), 1979 i 1980 (dołączone w odpisach do akt osobowych), w których wskazana została wysokość zarobków, a w przypadku lat 1979 i 1980 także liczba przepracowanych przez ubezpieczoną dni w poszczególnych miesiącach. O pracy w pełnym wymiarze czasu (8 godzin dziennie) świadczy również wysokość uzyskiwanego przez ubezpieczoną wynagrodzenia za pracę, które przewyższa obowiązujące w okresie spornym minimalne wynagrodzenie za pracę. Minimalne wynagrodzenie za pracę w poszczególnych okresach wynosiło: od dnia 1 maja 1977 roku – 1.400 złotych, od dnia 1 maja 1978 roku – 1.600 złotych, od dnia 1 maja 1979 roku – 1.800 złotych, a od dnia 1 stycznia 1980 roku – 2.000 złotych. W związku z tym Sąd uznał, iż te zarobki wykazane w kartach wynagrodzeń przekraczają obowiązujące w spornym okresie minimalne wynagrodzenia za pracę, określone dla osób pracujących w pełnym wymiarze czasu pracy. Chociażby z tego względu można uznać, że ubezpieczona w całym okresie spornym pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy...” . Sąd orzekający dzieląc w całości powyższe stanowisko , w okolicznościach niniejszej sprawy uznał, że nie ma przeszkód do uwzględnienia w stażu pracy ubezpieczonej okresu jej zatrudnienia w (...) O. .

O ile bezspornym winien być fakt uzyskiwania przez ubezpieczoną w okresie pracy na rzecz Gminnej Spółdzielni (...) w I. wynagrodzenia w wysokości 1900 zł (łącznie wynagrodzenia w wysokości wynikającej z zaświadczenia RP 7) , zaś w okresie od 18 lipca 1978 r. do 15 sierpnia 1978r. pracy na rzecz Gminnej Spółdzielni (...) w B. wynagrodzenia od którego odprowadzono składki w wysokości 1890 zł miesięcznie (w tym zakresie sąd za bardziej wiarygodny – wbrew twierdzeniom strony powodowej - uznał RP 7 sporządzony w 2022r. , ale w oparciu o listy płac, aniżeli zapis w świadectwie pracy wskazując na 2100 zł), o tyle nie było najmniejszych podstaw do zaakceptowania roszczenia ubezpieczonej w zakresie wysokości wynagrodzenia w odniesieniu do najdłuższego ze spornych okresów zatrudnienia. Kwota miesięcznego wynagrodzenia 18 900 zł figurująca na świadectwie pracy ubezpieczonej wystawionym jej przez (...) w O. dotyczy wyłącznie ostatnio uzyskiwanego wynagrodzenia przez ubezpieczoną, w trwającym niemal 11 lat okresie jej zatrudnienia w tym zakładzie. Nie sposób obecnie ustalić, od jakiego momentu ubezpieczona otrzymywała wynagrodzenia w takiej właśnie wysokości ani jak kształtowało się to wynagrodzenie we wcześniejszych okresach. Sama odwołująca się przyznała, że na przestrzeni owych ponad 10 lat pracy w (...) otrzymywała podwyżki wynagrodzenia, w konsekwencji jej wynagrodzenie w latach poprzedzających było niższe aniżeli wykazywana na świadectwie kwota 18 900 zł. W tym stanie rzeczy sąd mając na uwadze pracę ubezpieczonej w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy i ostatnio wykazywane wynagrodzenie, przyjął, iż z pewnością jej wynagrodzenie w całym

okresie tego zatrudnienia pozostawało wyższe aniżeli minimalne. Tym samym możliwe było przyjęcie za ten okres właśnie minimalnego wynagrodzenia.

Za okres pracy ubezpieczonej w (...) B. (od sierpnia do listopada 1978) brak jest jakiegokolwiek dokumentacji płacowej, tym samym nie było podstaw do uwzględnienia roszczenia o przyjęcia również za ten okres kwoty wynagrodzenia uzyskiwanego przez w/w- ną w (...) B. w okresie poprzedzającym.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji, oddalając odwołanie na podstawie § 1 tego przepisu w pozostałej części .

Sąd w oparciu o art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Mając na uwadze formalizm obowiązujący w postępowaniu przed organem rentowym oraz przedłożenie przez ubezpieczoną jedynie kopii świadectw pracy , przy braku akt osobowych i płacowych, organ rentowy miał prawo zakwestionować zarówno okresy zatrudnienia w/w- nych, jak i tym bardziej wysokość uzyskiwanego przez nią w tych okresach wynagrodzenia.

O kosztach zastępstwa prawnego orzeczono w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych / Dz. U. 2018 poz. 265 / zasądzając je od organu rentowego jako przegrywającego proces na odwołującej się, jako proces ten wygrywającego.

Sędzia Maciej Flinik